

„Hvad siger du til det?“ spurgte Ivan og saae med Spænding paa Per, der under Læsningen var bleven mere og mere bleg. „Det er jo slet og ret Tyveri! ... Kender du noget til den Person?“

Per rystede paa Hovedet.

„Han maa øjeblikkelig afsløres!“ vedblev Ivan. ... „Hvad tænker du paa at gøre?“

„Ingenting,“ sagde Per efter nogle Øjeblikkes Overvejelse og rakte ham Bladet tilbage.

„Det mener du ikke! Manden maa dog uskadeliggøres. Du maa forsvare dig; du maa hævde din Ret. —“

„Forsvare mig?“ sagde Per opbrusende.

„Ja — undskyld, at jeg siger det — men du har ikke Lov til at tage saa let paa den Sag. Den kan blive farlig for dig. Husk paa, du har mange Fjender og Misundere, som bare vil glæde sig over at se dig skubbet tilside for en anden, der tiltager sig Æren for dit Arbejde og dit Geni.“

„Aa, det har ingen Nød! Saa let kommer man mig heller ikke tillivs! — Og selv om saa var!“ tilføjede han under en Eftervirkning af den Stemning, hvorefter han ved Ivans Komme var bleven revet op. „Jeg er snart træt af at slaas med Skidtet. Der- som det virkelig er nødvendigt overalt at gøre fælles Sag med Gemenheden, spørger man tilsidst sig selv, om ogsaa det hele Spil er Omkostningerne og Ulejligheden værd. — For altsaa at tale om noget andet: veed du, at din Søster og jeg tænker paa at gifte os med det allerførste?“

„Fader og Moder har snakket om det.“

„Naa ja, rent ud sagt, saa optager den Sag mig i Øjeblikket mere end Alverdens Avisvrøvl. Sig mig — siden du nu er her — kender du noget nærmere til, hvad det er for Attester, der skal skaffes tilveje, for at man kan blive anstændig gift hertillands?“

„Har du ikke faaet de Ting ordnet? Jeg troede —“

„Ja, det er vist ogsaa forkert af mig. Jeg har glemt det, ... eller rettere, du: jeg har ikke kunnet faa mig selv til at rende rundt paa disse offentlige Kontorer, hvor jeg altid bliver gal i Hovedet over